

KONVENCIJA (Br. 17) O OBEŠTEĆENJU NESREĆNIH SLUČAJEVA PRI RADU iz 1925

Član 1

Svaka Članica Međunarodne organizacije rada koja ratifikuje ovu Konvenciju obavezuje se da osigura žrtvama nesrećnih slučajeva na radu, ili njihovim naslednicima, naknade najmanje ravne onima koje predviđa ova Konvencija.

Član 2

1. Zakoni i uredbe o obeštećenju pri nesrećnim slučajevima na radu imaju se primeniti na radnike, činovnike i učenike zaposlene u zanatskim, industrijskim i trgovačim preduzećima, svih vrsta javnim ili privatnim.

2. Međutim, ostavlja se svakoj Članici da predvidi u svom nacionalnom zakonodavstvu izuzetke koje on smatra kao potrebene ukoliko se radi o:

- a) licima koje vrše slučajne poslove strane preduzeću poslodavca;
- b) radnicima koji rade kod svojih kuća;
- c) članovima porodice poslodavaca koji rade isključivo za njegov račun i koji žive pod njegovim krovom;
- d) radnicima čiji rad nije ručni rad i čija zarada prelazi izvesnu granicu, koja je utvrđena od strane nacionalnog zakonodavstva.

Član 3

Ova Konvencija ne odnosi se na:

- 1. Mornare i ribare o kojima će govoriti naročita konvencija;
- 2. Lica koja uživaju specijalna prava koja bi bila u najmanju ruku ravna pravima predviđenim u ovoj Konvenciji

Član 4

Ova Konvencija neće se primenjivati na poljoprivredu, za koju ostaje na snazi Konvencija o obeštećenju u nesrećnim slučajevima pri radu u poljoprivredi, koja je usvojena na trećem zasedanju Međunarodne konferencije rada.

Član 5

Odšteta namenjena povređenima na radu ili njihovim naslednicima u slučaju kada je posledica povrede stalna onesposobljenost za rad, isplaćivaće se u vidu periodičnih isplata; ona se može isplaćivati u celosti ili u vidu paušalne sume ukoliko je ovlašćeno telo sigurno da će se koristiti na ispravan način.

Član 6

U slučaju nesposobnosti, odštete će biti priznate najdalje počev od petog dana posle nesrećnog slučaja, bilo da odštetu plaća poslodavac, neka institucija za osiguranja protiv nesreće ili neka institucija za osiguranje protiv bolesti.

Član 7

Žrtvama nesrećnih slučajeva čija nesposobnost zahteva stalnu pomoć drugog lica biće priznat jedan osobeni dodatak odštete.

Član 8

Nacionalna zakonodavstva ili uredbe će predvideti kontrolne mere kao i način za reviziju odšteta koje se budu smatrale potrebnim.

Član 9

Žrtva nesrećnih slučajeva pri radu imaće prava na lekarsku pomoć na takvu hiruršku i apotekarsku pomoć koja bi bila smatrana potrebnom usled dotičnih nesrećnih slučajeva. Ova lekarska pomoć padaće na teret bilo poslodavca bilo ustanova osiguranja protiv nesrećnih slučajeva, bilo ustanova osiguranja protiv bolesti ili iznemoglosti.

Član 10

1. Poslodavci ili osiguravajući institut dužni su da snabdeju žrtve nesrećnih slučajeva pri radu protezama i ortopedskim aparatima, kao i da im ih ove obnavljaju, ukoliko bi njihova potrebnost bila utvrđena. Pri svem tom, nacionalna zakonodavstva će moći izuzetno zameniti izdavanje ili obnove aparata dodeljivanjem žrtvi nesrećnog slučaja jedne naknade odštete, određene u trenutku utvrđivanja ili revizije iznosa odštete i koja bi predstavljala verovatno koštanje nabavke ili obnove tih aparata.

2. Nacionalna zakonodavstva će predvideti, što se tiče obnove aparata, potrebne kontrolne mere, bilo u cilju sprečavanja zloupotreba, bilo radi obezbeđenja pravilne upotrebe naknadne odštete.

Član 11

Nacionalna zakonodavstva će sadržavati odredbe koje će biti, vodeći računa o naročitim uslovima svake zemlje, najpodesnije da osiguraju, u svakom slučaju, isplatu odštete žrtvama nesrećnih slučajeva ili njihovim naslednicima, i da ih obezbede od insolventnosti poslodavca ili osiguravajućih institucija.